

ἔπεσε. Ἡ κεράτσα Θωμαῆ τὴν ἀγκάλιασε λιπόθυμη. Ἦτο μούσχεμμα στὸν κρῦθ ἴδρω. Ἡ κόρη ὅπως ἐκάθητο ἀναίσθητη ἐτινάχθη καὶ ἔγινε σὰν σκιάχτρο ἐπάνω στὴν μητέρα της. Ἐξαίφνης τὰ νεῦρα τῆς κοκώνα Φανίτσας ἀπὸ τὴν συνέργεια τοῦ ἔξω ἀπ' ἐδῶ ἐπειράχθησαν. Τὰ μισίδια της ἀγρίεψαν, ἐχειρονομοῦσε μὲ σπασμοὺς καὶ ἐφώναξε :

— Φωτιά! φωτιά!

Ὁ χότζας ἐσταμάτησε, ἡ κόρη ζαλισμένη μόλις ἀνέπνεε καὶ ἡ κεράτσα Θωμαῆ δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ. Κακὴν κακῶς τοὺς ἔφερε μ' ἀμάξι εἰς τὸ σπίτι τους. Ἡ κοκώνα Φανίτσα γιὰ πολλὴ ὥρα ἦταν σὰν νεκρή.

* *

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ἡ ἄρρωστη κόρη πέθανε. Ἡ κοκώνα Φανίτσα ἔχασε τὰ λογικά της καὶ τὴν πῆγαν στὴν Πάντερμο, στὴν Παναγιά, τὴν Φανερωμένη. Μὰ γιὰ πολὺ καιρὸ τοῦ Φαναριοῦ ἡ κεράτσα ἐζητοῦσαν τὸ αἴνιγμα νὰ λύσουν. Καὶ ἔλεγον :

— Καλέ, ἡ ἁμαρτία τοὺς ηὔρε. Τοὺς τῶπε καὶ ὁ πνευματικός!

— Καλέ, τοὺς ἐβλάψε ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ. Πῆγαν στὰ πόδια του καὶ τὸ μετάνοιωσαν!

— Τίποτε! Τὰ μάγια ἔχουν τέτοιο θάνατο!

— Ἀπὸ τ' ἀγιάσματα στὰ ζωτικά! Αὐτὰ θὰ πάθουν! Ἦ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο.

Εἰς ἕνα μόνον συμφωνοῦσαν ὅλες: ποῦ ἔφτυναν τὸν κόρφο τους!

(Φανᾶρι, 1912)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΣΤΗ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΨΥΧΗ
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΑ

ΔΥΟ πῆγες μέσο' ἴς τὰ χόματα ἔχω θάψει
τοὺς κόπους, τῆς ἐλπίδες, τὰ ὄνειρά μου
καὶ ἕνα κεράκι ἀπάνω σου ἔχω ἀνάψει
νὰ κάμῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴ χαρά μου.

Ξανοῖζον στὴ γλυκύτατη γαλήνη,
κι' ἂν ἡμπορῆς γαλήνεψε τὰ στήθια
ποῦ βροντερὴ φουροτοῦνα ὄλο τὰ σβήγει
καὶ τᾶχει κάμει μαῦρα κουφολίθια.

(Ἀθῆναι, 18 Μαΐου 1912)

Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ